

Cristian-Emanuel Opreș

delfinul și balena

2017

cuprins

I

Nume 1 / 9

this messiah needs watching / 10
sync 1 / 13
/ 15
trippy days / 16
recapăt filmu' / 19
rude kid – rain drops / 20
poezii reale / 21
Burundi / 22
calm / 23
dedupă / 24
marsupiu noaptea / 25
gor / 27
departe / 28
din ultimii zece ani / 29
oaselor mele / 31
orice e posibil / 32
interschimbabil 2 / 33
nu-mi bat joc de poezie / 34
a fi sau a nu fi în camera cu jucării / 36
/ 38
mâine / 40

II

Nume 2 / 43

nu există moarte 1 și 2 / 44

co3.Gif / 45

n-am titlu / 47

carcasa / 49

cosmonauții / 50

La port / 51

unu trei / 52

c-an cer / 53

epitet 3 / 54

rec / 55

cuvânt înainte / 56

14 / 57

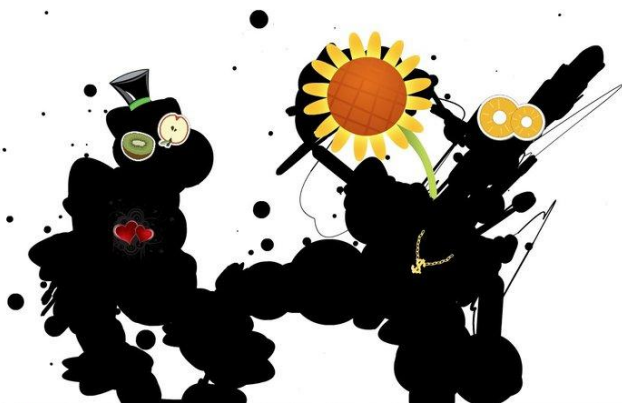
sfârșit.de început de lume / 58

săptămâna 43 / 59

e4 / 61

Siret. / 65

L / 66

I
Delfinul

pentru

când totul începe cu zborul amândoi pe deasupra orașelor
de cobalt
dintr-o singură bătaie de aripi nevăzuți neauziți de
miliarde de pământeni
simțiți poate doar de el dinainte știind fiecare poem
pare imposibil să deprinzi pasul omenesc călcatul străzilor
pline de funingine
prietește înțelegând totul de jos aici unde lucrurile se
văd și nu se văd
armăsarii sunt într-o evadare continuă oamenii într-o
continuă reîntoarcere
spre ceea ce li se pare că sunt spre ceea ce ar dori să li se
cuvină
unii văd doar soarele alții preaslăvesc luna stiloul sticla de
votcă
deasupra lor ne-a fost dat să zburăm
nufitristăfetițameafrumoasă
cineva trebuie să fi lăsat un drum și pentru noi
de nu-i așa l-om face noi așa cum sângele își face drum
înăuntru
filosoful trece în fiecare duminică prin zăpezi de doi metri
pentru a da speranță câte unui om în nevoie

arcul se îndreaptă ochii tăi frumoși văd răsăritul iar eu sunt
un simplu punct
în această călătorie înspre castel
acolo unde totul se înclină înaintea ta în ciuda vârstei tale
fragede a râsului copilăros
ei știi că aduci bunătate așa cresc plante noi, copaci pitici
cămile iepurași vorbitori
ploile sunt rare
așa se face că aducem împreună apă pentru planeta
noastră
în niște umbrele roșii mari pentru fiecare vietate în parte

ceru' frate cu parteru'

erai chiar tare
tare ca un soare
ca o parcare de farfurii zburătoare
ca o zare
ca un cal de mare
care sare până departe
până departe sare calul de mare
calul sare ca o parcare de farfurii zburătoare

ce, crezi că mă dau mare?
ți se pare
cu cât privești mai atent cu-atât vezi mai puțin oare
nu, dragul meu
mi-e drag de tine tare
am plâns și eu
am plâns în mine
ca un vultur
ca o crescătorie de fluturi
te iubeam
te iubesc și-acuma
ca un puma mic
din montezuma

poate-o să te bucuri
poezie cu muguri
arbori multicolori
o clepsidră ce curge pe dos în capul tuturor
o trompetă spartă
o nuntă de toreadori
salutare tuturor
văd girafele cântând în cor
le parasite
le parasite
azotat de sodiu până la sfârșit
//

adamescu

în eventualitatea în care
apasă play aud salvarea sinapsele
trântesc renasc în aerul bucureștilor
șireturi desfăcute tigăi
lifturi cerșetori te aud cum plângi
mă aud cum plec
scările se fac tot mai mici
o mie de dumnezei vin în urma mea
între ei și tu ca o aripă de înger ce te atinge știind
ceea ce tu nu știi
ca o mitralieră artificii de anul nou
zăpadă în cărți cărți în zăpadă
schisme scoici scurt pe do diez
înainte solstițiu sângerând
te iau de mână
și

four hands

am văzut mesajul tău
am zâmbit simplu și împăcat
ca și cum lumea asta a noastră ar fi cea mai bună
cea mai frumoasă
poate nu știi
dar îmi iau de la tine o pace cu care multe se pot înfăptui
doamne-doamne promite c-o să aibă grijă de tine
iar el se ține mereu de promisiuni
îți mulțumesc
și râd înmaginându-ne la pianul zburător
brum-bram-bim-badabum
și pe badabum apeși mai tare
împușcații se ridică de la pământ și ne zâmbesc
casele flămânzilor sunt pline cu vin și pâine
fiecare artist e prins într-un sărut care nu se va sfârși
vladimir și estragon și-au găsit tatăl
tu m-ai găsit pe mine
de atunci fur mândru
aproape noapte de noapte sute mii de tablouri
pe care le vezi doar tu

dimineața
înainte de ieșirea soarelui și mișcatul din aripi
le duc înapoi iar tu gângurești
nu mi-a fost frică, spui tu
nici mie, răspund ca un învingător

(și miști din aripa ta stânga
și din aripa ta dreaptă
și ambele sună a regăsire
te mângâi încet
foarte încet
și ascult bum
și inima bum
aude

muzica de pe dig

tu crești papagali eu ascult jazz nebun din '74 și parchez
departe
de toată lumea aici sunt doar eu cu mine am găsit lumina
ce ca lumea să nu mă crezi
am venit să-mi dați și mie am venit să-mi dați și mie o
porție de viață de la cofeterie
cu ce să fie? cu ce-aveți, răspunde bărbatul, dar dați-mi-o
mie - așa să fie
și pleacă ca și cum n-ar fi fost niciodată pe-această stradă -
uau
apare-n roma m-apuca voma zborul ăsta turbulent mă vă
face să uit
privesc în cuib la măruntaiele mele mici îmi cam vine să
cânt
miros a pământ a tine cine locuiește în catacombele de
lângă mine
cine mă privește plec de-aici las totul într-o coadă de pește
zââmbește
viața-i doar o clipă o să plecăm cu toții oricum nu-ți mai
fie frică
ce mică-i lumea atunci când știi că mai ai doar un pic, nu?
ploaie de vară ne plimbăm cu dricu' nu-i nimic nu poeziile
astrale au un aer ambigu
prieten cu frigu' știi sigur
singura unitate de măsură e timpul

hipopotamul

hipopotamul din inima ta nu te lasă să dormi
vrea să stai cu el să-i spui după ce principii trăiesc oamenii
nu știe că pământul se învârte în jurul axei sale
un prieten în jurul unui prieten

hipopotamul din inima mea nu mă lasă să dorm
vrea să stau cu el să-i spun după ce principii trăiesc
hipopotamii
nu știe că viața e o înșiruire de imagini în fața cărora
putem zâmbi
luna se învârte în jurul axei sale
un prieten în jurul unui prieten

ges

grea meserie poezia
grea vocație viața
obrajii cad îmi spun nu-i nimic
aici totul e veșnic sau
nu-i nimic aici
totul e veșnic
patul de spital din care puteai să nu mai ieși
puteam să nu mai ies
dar uite că pe noi ne ține cineva aici
doar el știe de ce
retarzi poetici cu inimă mare de rechin și dinți de lut
acum spune-mi
ce se ascunde dincolo de semicercul căruia oamenii i-au
zis semi-lună
ce stă în spatele ochilor georgiane
când o să putem sta și noi ca oamenii
ce fac dacă nu găsesc lalele mov
nu știu ce altceva ar mai vrea să primească și
e atât de greu să respiri
e atât de greu să renunți
să nu renunți
să alegi drumul greu
să scrii poezia care se scrie singură
aranjăm o ploaie un taxi la scară o sticlă de vitriol o
trompetă la care să știu să cânt sau eu sau tu
o poartă spre noi

gândul care te ajută să faci lucrurile exact așa cum
arcurile pe care le făceam la patru ani
încercând să prind cine-știe-ce

3/5

ochii delfin se uită la mine
neobosiți strălucind
să fii cuminte, îmi spun ochii tăi
să mă aștepți
eu nu te-am părăsit niciodată

ochii delfin mă veghează zâmbesc continuu
buzele întâmpinate cu săruturile cele mai mici
cât aș vrea să duhnești a vin & să te superi

acum am paispe ani și la școală
e liniște

o să mă leg de tine cu o piatră sau cu tulpina unei flori
roșii
o să mă arunc în cel mai apropiat râu
de unde-o să ies repede
cu alge și păstrăvi și scrisori de dragoste
iar tu o să râzi dându-ți seama cu trebuie să-ți petreci
zilele

blocuri

demonul amiezii demonul poezie
cuvânt cu cuvânt respirație cu respirație
zâmbetul tău în hotel scările în spirală
alte scări benzinărie
eu aștept înăuntru
acum gândesc retrospectiv - ce fată frumoasă
mă întreb cine stă în blocurile de lângă parcare și cum se
vede viața de acolo de sus
umerii mei dimineța
data viitoare cumpărăm struguri și pești
și mă pui să-ți cant

jurnal de bord

1.

când totul se liniștește
& nu mai vrei nimic & nu mai ceri nimic
pentru că vezi și tu că ai deja
totul

2.

ca să nu fi singură acolo, în țara aia frumoasă
unde oamenii ar fi așa și pe dincolo
și câmpurile și copacii și casele
eu îți scriu un poem încifrat
pe care să-l iubești doar tu

3.

nu cad în capcana ușoară a promisiunilor dar știu
că mă voi gândi la tine
chiar dacă fusul orar ne va pune câteva probleme
la fel și telefonია mobilă sau telefonია în general

4.

pot să și desenez - norocul meu
pot să cânt o doină sau ceva vesel

să culeg melci
să scriu
să mănânc cireșe cu înghețată și cartofi cu sos dulce
să imaginez o bucătărie ca a ta

5.

pentru continuarea lecturii
te aștept mâine

teiubesc

și viața capătă sens sensul tău
după săptămâni cu țipete și tomberoane ce nu erau oricum
ale noastre
cerul meu e limpede și știu în sfârșit (că vocea ta e vocea
ta)
paris-praga-măgurele
să porți poezia asta
e despre tine iar tu ești tot ce am mai de preț acum

dacă aș avea un tt l-aș vinde pentru tine aș lua o barcă cu
acoperiș
sub care să stăm multe zile în căutarea insulei noastre
care există & ne așteaptă

doar 2 cuvinte venite de la tine mă fac să scriu cele mai
frumoase poezii
să nu-mi mai fie frică de nimic
să nu mai vreau certitudini
sau bani
sau altceva

Dvoak –Serenade in E major Op.22-Mov.2/5

sper să nu vină ziua aia-n care să nu ți-l mai pot trimite pe
Dvorak

Serenade in E major Op.22-Mov.2/5

am scris despre mulți oameni, e adevărat

zilele au trecut una după cealaltă rânduite frumos

cu tot cu fericirile sau nefericirile mele

acum ești aici

nuanțe verzi și albastre mă îmbată după masa

știi că pricepi

câinele latră de patru ori

vindem mobila și ne mutăm sub un pod

acolo spunem că e acasă

doamne-doamne a scos iarna din program

special pentru noi

asa că avem doar vreme frumoasă

iar tu gângurești așa cum știi că ți-ai dori

și nimic nu mai pare greu

eu vin murdar o dată la câteva zile - tu nu mă cerți

alteori vii cu mine - luăm mlaștinile la rând știind că nu ni

se poate întâmpla nimic rău

mâncare găsim de fiecare dată

și apă

iar ochii tăi atât de frumoși dau zilelor mele o aură mereu

nouă

pumnul

știi că ești o fetiță cuminte
au trecut două ore și jumătate
ăsta e un text pe care îl voi ascunde în mine
de frică și de rușine
nu mai știi câți ani am sau ce am făcut înainte de
douămizece
câmpul ăsta întins și
aici se frânge poezia
ciudat urlet în cutele frunții mele
pe care știi că nu ai uitat-o
mi-e greu să leg ceva
sper ca tu să poți să vezi dincolo

neputința capătă multe forme la fel și viața
optimist strigându-și iubirea cu-n glonte în piciorul drept
știi că va fi bine
dă-mi un topor o pasăre
nu pot să-ți spun cât de mult te
iubesc pentru că trebuie să trec de fiecare dată
pe un rând nou iar acolo mă așteaptă un altul
și un altul

dar tu citește printre rânduri tu trebuie să mă crezi
barca asta n-o să plece nicăieri fără tine
simt prea multe în corpul meu născut prematur ținut la
incubator

e iunie și mă îndoiesc din nou de oricine are să-mi spună
ceva

cinste

crezi că am uitat dar nu prefer să stau aici și să scriu
să mă încec în suc de mere și amidon
fix o sută de vizualizări pentru poemele celei mai triste
fetițe de pe pământ
ba nu celei mai ne iubite
neînțelese
necuprinse
și exact de acolo de unde te aștepti să curgă apă
nu curge
și exact de acolo de unde te aștepti să apară femeia
apare altceva
îngân la fel ca ceilalți
nu pot la fel ca ceilalți
apoi mă trezesc fac de două ori înonjurul pământului
salut tribul meu preferat poate mă opresc să admir viața
împreună cu ei
zâmbesc fericit ca-n ziua aia când nu găseai loc de parcare
ai lovit bordura iar eu am mișcat paharul cu apă
ca să se vadă că am trecut pe acolo
văd chipuri care nu sunt ale tale
picioare încălțate provocator dar tu nu te superi ești
înțelegătoare
știi și eu că dincolo de asta se află puțină suferință
câteva lovituri
câteva vorbe cu o să o iau de la început pot și singură
să învingem balaurul

și el o să fie înțelegător știind că oamenii încă mai au
nevoie să câștige pentru a fi fericiți
dar poate în după masa asta o să înțelegem totul fără să
uităm
o să trecem mai des prin africa
o să zâmbim ca și cum e singurul gest pe care știm să-l
facem bine
promisiunile dinăuntrul poeziilor devin realitate
viața e aici pentru noi am primit deja tot ce puteam primi
ne scaldăm în ape incerte nu călătorim îndeajuns nu
credem îndeajuns
dar ceva ne ține aici probabil lui dumnezeu îi plac jocurile
nu se teme pentru noi/ să nu ne temem la rândul
nostrum

google and co

am făcut asta de 2-3 ori
e aproape ca o poezie
deschideam google-ul

am facut asta de cel puțin două ori
l-am deschis și am scris mă simt singur
sperând să găsesc ceva
un om care simte la fel
și de care să-mi placă

și ce ai găsit?

sau am scris mă simt singură
nici nu mai știu
am senzația că o dată am găsit un articol
dar n-a fost mare lucru
un articol despre singurate e de prea puține ori ceva
extraordinar

*eu scriu
cum te liniștești când nu mai poți
sau pur și simplu
nu mai pot*

deci o e boală comună

same burden
și eu mă simt singură
//

scris de

deasupra lui Vlad Ivanov e un urs care cade
test your coding skills
cineva și-a schimbat poza de profil
din noua colecție de primăvară un nou pandantiv care să
ne binedispună
tratat cu limba de lemn a criticii de pretutindeni deschide
paranteza realism magic roman sudamerican după virgulă
etcaetera
poză cu gagică pupându-se în ploaie
eu am 70 de prieteni pe facebook
pe scurt toți știu să facă copii, dar nimeni nu știe cum să-i
crească
am desenat eu un desen cu Beckett dar nu ne interesează
Jimi Hendrix spunea că muzica nu minte să începem
schimbarea

începem
noapte bună
și băieții câteodată
pop britanic din noul val prezență atrăgătoare și o voce ce
provoacă dependentă
un filmuleț inspirat din realitate
iubește acum, nu mai târziu
i'll stop wearing black when they invent a darker color
one man potato
durerea m-a maturizat, m-a pus pe gânduri

te tragi de șireturi cu mickey mouse
time to go swimming
la mulți ani, dică pete de cerneală
zăvoiuł pregătit de ziua internațională a domnului tic
let's get it started

II

Balena

untitled

te caut într-o înregistrare din târgoviște douămii doișpe
nu citești îți iei premiul ca și cum ai fi eu
și fugi repede la loc jignită aproape
știi că poezia ți-a dat deja toate premiile ei frumoase,
calme
hidoase
îmi închipui că mă așez acolo la masă fără niciun text
pregătit
și încep să spun
nu mă așteptam să ne găsim aici atât de sus și de departe
fiecare cu lumea lui înăuntrul căruia celălalt
nu mai are ce căuta
m-ai ajuta dacă ai plânge puțin
da' nu cum plângi tu de obicei, să nu te mai poată opri
nimeni
asta ar da momentului puțină glorie
o pudră albă și dulce peste desertul învingătorilor
mi se-noadă stiloul și nu mai știu ce să scriu înțelegi
ai putea să-mi iei tu mâna în mâna ta și apăsând împreună
să scrijelim ceva frumos iar degetele mele să se schimbe-
ntr-un fluture
te iubesc, zice călugărul, dar sunetul lui se oprește într-un
clopot galben
apărut ca prin minune în fața ta
spune-i încă o dată o să fie bine de data asta
dar călugărul se încolățește în sine

devenind foarte
foarte
mic

3:15

carpați
zi-mi să zic
aș sparge-o bancă din parcul Carol cu-mâinile-goale

arcul de triumf e la tine acasă/ imediat cum intri, pe
dreapta
statuia libertății ne așteaptă lângă o felie de pâine
cu cine știe

prind iubirea de-o aripă
patefon ești tu/ dă perna la o parte
trompetă de doi bani

dormi pe preș deși e cam mic deși e cam verde deși e de la
tine
ține minte închide ochii închid lumina și mergem
mai

d
e
p
a
r
t
e

cineva va veni să numere împreună cu tine

ți-am scris o poezie
am uitat-o acasă
a mâncat-o unul dintre căței
am doi îi cheamă
1 și 2
plâng unul după celălalt și se bucură în fiecare dimineață
văzând că se trezesc tot acolo

văzând că mă trezesc tot aici iau câteva notițe
o să le pierd o să mă pierd
o sărbătoare că asta
campanie colaterală a omului cu brațele atârând
cântând din toate buzunarele

o îmbrățișare întârziată o să ne-omoare ioana
și câte și mai câte pe nouă mai
un turban un telefon în hohote ne vedem mâine
ne vedem mâine pentru că o să plouă
două jucării stricate omul bun acum comandați

nu-i nimic ne pupam după aia
cred că Alinei îi place de tine poezia
e un bol cu lapte în care poți să pui ce vrei tu
ai
mare grijă să nu se răcească

scafandrul

un bolnav care
așteptând sfârșitul
m-a găsit pe mine
viața împărțită pe bucățele
o tabletă imensă de ciocolată cu biscuiți
ne-tre-zim
nu-mai-pă-să-ri-le-mai-așteaptă-puțin
un bolnav care
așteptând asfințitul
a găsit-o pe ea
numărând florile cu mare atenție
kanadia
începutul petrecerii seamănă cu sfârșitul ei
sânul tău stâng seamănă cu mâna mea dreaptă
gândul meu stâng seamănă cu ochiul tău stâng
ana cântă
cristi crește noduri în gâtul unei lebede mici
pășim pe lună răsând
mergem ca și cum sub noi ar fi o clătită uriașă
așteptând fălcile răsând ale ilincăi
sacul de box din mansardă discurile cu
călătoria nesfârșită a oamenilor în jurul unei axe
haosul ne mângâie de fiecare dată silabisește să nu vă
temeți
în china oamenii
în inima ta oamenii

ascundeau aluminiul de mine
ochii mi se strâng obosiți toba știe să bată
sâmbăta sunt un arici de mărimea nasului tău
nimeni nu știe asta
stacojiu sufletul călătorului zâmbetul ăla ca și cum am fi
ajuns în sfârșit
în sufrageria mea de pe tudor vladimirescu
flori de plastic iubiri de catifea
m-aș așeza puțin aș privi cerul dinăuntru
năuc aș ruga scafandrul să cânte
și cineva ar dansa pentru mine ca să-mi fie clar că iubirea
există la fel cum Dumnezeu
există
lăcustele șoptesc cuvinte din nu mai mult de două silabe
aici își imaginează fiecare câte două silabe
consoarte infinite
dacă citești asta să știi că nefericirea e o perdea nesigură
îndărătul căreia
se află

tox

spartacus moare
caesar moare
damien o s-ajungă pe străzi
tina o să se supere - nu te baza pe bunătatea ei nesfârșită
frigidere dorna sunt suficiente
și eu aș vrea să trăiesc în imperiul pisicilor
dar am viața mea de câine poet băiat blocat la etajul patru
de unde lumea se vede altfel
câmpuri de floarea soarelui
și copii fericiți în spatele blocului
bordurăcadouri și așa mai departe

ctapsoiodlc

cu tine aş putea să o iau oricând de la capăt
e despre tine fără să ştii
despre platforme vacanţe neanunţate cerşetori şi cutii din
care am putea ridica un oraş întreg pe care să-l prezinţi la
arhitectură
dar stai liniştită, nu va pricepe nimeni
furnicarul poate fi văzut doar prin ochii mei
ochii mei pot fi văzuţi doar prin ochii tăi
timpul trece istoria mă roagă să scriu pentru 2064
nepoţii lui uncristian vor filma videopoeme cu tine nu cu
nora iuga
eu voi fi închis pentru anti-poezie şi uciderea a
douăzecişipatru de vipere roşii
mă vizitezi doar atunci când nu mai ştii să scrii sau să
trăieşti
nu ştiu care dintre noi îl va iubi mai mult pe celălalt
pe celălalt pe celălalt pe celălalt

inka

transformă evoluția formelor așadar parametrul sistemului
interior evoluează, iar starea discursului poate deduce
ansamblul timpului încât există o evoluție bijectivă a
componentelor

blablabla Bacon blablabla

kafka a mai pierdut o sarcină stingând singur sincopa
revoluționară contradictorie

blablabla castane blablabla

noaptea cade ermetic hip-hop casca sare de pe ceașca
crescândă a spitalului tractat totuși

blablabla acum blablabla

sandu simte

șarpele și poetul

poetul ca un șarpe liniștit
fură cuvinte de la ceilalți poeți
apoi lovit sau doar plecând prin crăpătura uitată în zid
va continua

nu bea nici ceai, nu vrea să fie măgulit
hulit sau deranjat când ziua se oprește din a fi
și ochii-i cad până și lui spre altceva

acum că restul e la locul lui
să luăm exemplul șarpelui ce n-aștepta
nejinduind la altceva
era aici.acum
sub pielea lui de șarpe
pe fiecare ne purta

psssst

ignorăm moartea-mpreună
curmă turma pierde-i urma
matragună richter iarna
uite-te în ochii mei
pune arma jos arată-mi
stelele de dinainte
scuip în sâni merg mai departe
nu mă știi pe dinafară
ancora nevieții arde cinsprezece ciori deasupra
alarmă cu cine ține ceata în septembrie crapă
nu face bine la suflet dar unge-mă cu cerneala cel-mai-
mult-albastră
râzi
centrul necredinței astăzi
țin cu moartea nu cu tine
nu pleca plecându-mi capul nu rezolv nimic și cred
că sfârșitul nu e mâine
totu-i bine jur pe red

pt 2

când nimeni nu poate fi
totul e dragoste
și tristețea mea e dragoste
și lipsa mea de curaj e dragoste
plânsul meu în hohot e dragoste
omul-câine e și el dragoste
cască gura, prospero.
poezia asta e pentru tine
am nevoie să spun te iubesc
și-ți spun ție. și ceva asemănător se întoarce la mine peste
câteva luni
înăuntrul unei fete străine

ilınca are o umbrelă mare sub care intrăm toți trei râzând
prin noroaie
marius își face cruci. știe că așa ceva nu se uită

am mult mai multe amintiri decât pot duce soarele sau
stelele de la d4
aruncă zarurile oricum mă doare-n cot
nu dau doi bani pe poezie sau pe teatru
pe hamlet pe bach
voi doi cu umbrelele și crucile voastre
asta e tot ce există
mie mi-e limpede

trilogie

1.

din capcană

rescrie-l ca pe o rană unsă cu sare

poemul - o auroră neterminată

îngeri rătăciți pe pământ deprinși cu muzica, pictura
și celelalte nenorociri

un nod în jurul gâtului meu și

o lebădă ne înjura pe amândoi

ne scuipe când pe unul când pe celălalt vrea

să o ducem la ea acasă

noi nu știm unde e acest-acasă-al-ei/ o mai amânăm câteva
nopti

din carne de cal

calup publicitar

karma face spume la gură

gamba îngerului/ iarna rămânem înăuntru

inauguram plini de zoaie ceva ce seamănă cu nefericirea

2.

nimeni nu mă înțelege în orașul ăsta

am glumit nimeni nu mă citește nu mă spăla nu-mi linge
rănile
nu trebuia să pleci alergând de frică
eu ascultându-l pe george care-mi șoptește
există pe lumea asta oameni care se tem de electricitate și
de mașini

o să rămânem blocați în benzinărie
o sinucidere ratată
apă plată ulei de floarea soarelui
cât de rău arăți, omule
oglanda schimonosindu-se

scriu cu ardoare
eu sunt shakespeare de data asta
dar nimeni în afară de tine nu-ți lege
oceanul ăsta ploile mă vor înghiți

nu scriu despre apocalipsă și iubiri
de câteva zile
dar nimeni în afară de tine
nimeni în afară de mine

3.

femeie nebună cu ochii la lună
cu ochii la stele
poate-ți bag în găurile din piept niște andrele de catifea
te văd cum mesteci cearșafuri la micul dejun și-i spui
motanului n-am fost eu

n-am fost eu, viața, n-am fost eu, poezie a deznădejzii, n-
am fost eu
și mai zdrobești în mâinile tale un ou de pasăre
și crezi că nu te mai iubesc, dar femeile nu știu ce e
credința
nu știu să piardă nu știu să scrie
cu ochii la stele crezi
că mă joc de-a v-ați ascunselea de-a podul de piatră de-a
sărutul inefabil
ah! adevărul e atât de departe de tine
porii ăia nedumeriți numără-mi bățile/ inundație la etajul
de vizavi
vecinul de la patru deducție logică îmi cade părul îmi spui
nu-i nimic
nu-i nimic nu-i nimic

vals în două măsuri

1.

ingineri cu o singură aripă își izbesc capetele la ora patru
capetele se crapă
(de acolo ies ghinde de mărimea unui om
care se vor rostogoli fericite în tot orașul)
o ploaie care ne face să ne simțim mai aproape
cerul nespus de viu
despărțit de o fereastră murdară din aluminiu

cine râde o dată cu noi cine
plânge o dată cu tine
pune capul în menghină și roagă-te să existe ceva
și după

2.

omul ca un stâlp semet
din care ies vrăbii
cu miile

voi ar trebui să trăiți
sângerânde - rănilor împăratului țipând

cineva ne calca pe urme
noaptea asta ne va transforma înapoi în oameni
ființe cu pulpe și brațe îndoliate vor afla onouălumină

k2

lenjerie cu pisici
pisici cu ochi de femeie
și câțiva urși aduși direct din Germania
cam asta înseamnă să scrii poezie
să fii singur și să nu poți face nimic
în legătură cu tine însuși

plânsetele tale de câte-o zi o zi și jumătate
trec acum de la o margine la alta atât că aici
e mai puțină apă
mai puține cuvinte
dar aceeași predispoziție maladivă, râncedă
tradusă în bucuria de a trăi

un cancer pășind cu spatele
valsând către o vindecare posibilă într-una din lumile
cărților lui radu
unde toți monștrii se transformă în finaluri fericite
crimele în nunți cu dar din lumea a treia

noembre

știi ce ți-aș spune?

ilinca, nu știu cum se face, dar toți oamenii pe care îi iubim

se transformă într-o șopârlă de care-ți e frică
oriunde-ar fi limbile de pe cadran

faptele bune se transformă în poezii

faptele rele mai bine nu-ți spun în ce se transformă
o să iei o lopată și n-o să te mai oprești din săpat
și n-o să te mai oprești din plâns

ilinca

pentru că nu știu cum se face, dar oamenii

își înghit limba atunci când au nevoie să spună adevărul
pentru că adevărul
urăște oamenii

asta nu e o poezie

ce rău îmi pare că scriu singur/ un orb în căutarea fericirii
jurnalul ăsta plin de sunete calme

eternity eternity

atunci când crezi că e sfârșitul lumii
că nimic nu te mai poate salva
gândește-te la fetița în pantaloni albaștri
la nepriceperea orașului tău și numai al tău

o lumină roșie mereu aceeași (îți-spune-ea-ceva)
nu-trebuie-să-facem-conversație-auto-correct
dimineața-asta-e-altfel-cine-ești-m-am-speriat-ca-un-
dobitoc
uit-mereu-de-energiile-astea-pe-care-aș-putea-să-ți-le-
explic

ți-am scris ceva

atunci când crezi că e sfârșitul lumii
că nimic nu te mai poate salva
gândește-te la fetița în pantaloni albaștri
la nepriceperea orașului tău și numai al tău

de pe raftul de sus mă pândește o carte cu coperti albe
pe cotor scrie cineva
are să vină

since i told you it's over

ăsta nu e un cover după hotel california
nimeni nu e de vină pentru ce-am să spun de data asta
îmi trag plapuma cu pisici peste față
nu sunt trist
dar nimeni n-o să mă creadă pe cuvânt
nimeni în afară de tine

am picioarele reci
o să-mi iau o pereche de șosete după ce termin poezia asta
și-am să mă gândesc că mi le dai tu
nu sunt trist
e exact momentul ăla când îți dai seama
că mai există o melodie care seamănă perfect cu
nothing compares to you
chiar dacă
nothing compares to you

mi-e bine
dar ce mai contează
tot nu mă va crede nimeni
jur pe un avion din hârtie
deși am uitat să-i fac vârful

zboară și fără vârful
i-am făcut frâne la aripa din stânga
și la cealaltă aripă deși știam

că va fi bine

dana banu o să zică iar uau
nu râde, ilinca
o să zică
că dacă nu am să-i fur florile
sigur are câteva

nu râde
curajul a fost mereu o calitate a mea
doar că n-a fost nevoie să fiu curajos
în tot timpul care-a trecut

da
e că atunci
unde e? aici? aici?
prostule! prostule!
știam c-ai să desenezi ceva după asta

pentru că te iubește

I.

sunt piratul tău de la Polul Nord
tu ești, încă, ceva nedefinit
ai știut că nu mă descurc cu delfinii
așa că ai venit în chip de balenă

cu un ocean mare mare
și o roată cât soarele din camera din față
n-am spălat punți
probabil fusesem suficient de cuminte

moș crăciun există!
el mă lasă să umblu cu buzunarele
cum vreau eu

II.

ai respirat două piețe, draga mea
și, nu mă vezi? sunt încă aici.
vedeam cu ochii mei de povestitor
semne de circulație și un cer cum nu se poate mai sincer

(fusese prima dată pentru cer, mi-a zis dup-aia)

te-ai izbit înăuntrul meu
m-am speriat
nu mă mai sărutase niciodată o balenă cu
nasul mic

mi-am venit în fire imediat!
evident! piratul din mine știa ce se petrece
așa că ne-am pornit să luăm niște lapte
ia stai, asta era dintr-altă poveste

dar dacă eu nu
dar dacă
habar n-am
poate nu
ei vezi, poate-ar fi fost
sau poate nu
acum e seara
balenele adorm devreme
prințul ăsta are să te țină minte
până ce se va goli cel puțin un ocean

pentru că
dar mai bine
mai citește titlul ăla odată

A doua duminică

1. lichidul acela aproape sacru

dintre mine și tine
dintre tine și ceilalți
poezia se întoarce la mine
degeaba ești un mare poet dacă numele tău
nu începe cu litera A

dacă am fi fost colegi de clasă
ne-ar fi numit unul după celălalt
am fi răspuns
fiecare în felul lui
ai fi stat în cealaltă parte a orașului
și mi-ai fi spus că am o curgere care plictisește

2. mi-ar fi plăcut să știu să fumez

mi-ar fi plăcut să știu să fumez
cu mâinile mereu ocupate
ca și cum o spirală strălucitoare ar fi stat între mine
și toți dumnezeii cunoscuți

m-ai fi întrebat cu ce mă ocup
de ce nu am ochii verzi

de ce m-am născut sub zodia asta bună la nimic

am mâinile goale
nu mă întrebi nimic
știind că fost adus pe lumea asta ovală și plină de găuri
fără voia mea

la fel
ca și tine.

3. alți treizeci de ochi

alți treizeci de ochi te privesc
și nu înțeleg nimic
un zid de forma capului meu îmi apasă umerii
puțin câte puțin
uit care mi-e numele
uit palmele
dinții tăi albi
nasul ascuns înăuntrul meu
spunându-mi
putem sta așa pân-am să plec
pe mine
nu mă deranjează

4. patru

poezia moare o dată cu cei care o pun pe hârtie

să murim puțin, și-au zis poeții adunându-se
fiecare pe câte un scaun

și-au uitat acasă mesajele salvatoare
simțul realității
inimile din linia-ntâi

5. nora e și ea

nora e și ea acolo
te privește pe ascuns
mereu și-ar fi dorit să fie băiat
mai ales acum

nora e și ea acolo
respiră liniștită știind
că cineva
o femeie tânără și frumoasă
cu porii aprinși și buze calde
îi va ține locul o vreme

6. într-o zi

într-o zi vom fi și noi plictisitori, îmi spui
nu ne vor lăsa să citim împreună
atunci nu citim
s-o crezi tu
s-o creadă ei

noi nu vom îmbătrâni niciodată
fiecare știe câte ceva despre zbor
am uitat de toate femeile de ieri și de azi
am să-ți cumpăr cinci flori albastre

Soviany nu mai vine
te-a trimis pe tine acolo
nora știe și ea despre isprava lui
își trimite mesaje
doi adolescenți pe care-ai face bine să-i crezi pe cuvânt!

Consemn

oamenii nu s-au născut încă
deși au învățat să planteze flori de toate culorile
sori artificiali
iubiri imposibile
despărțiri

v. încă mai părăsește sala de curs
fără ca nimeni să înțeleagă importanța
unei revolte adevărate poate
pentru că nu au văzut una până azi
azi e vineri

e ziua în care știu că oamenii
nu s-au născut încă
sar într-un picior
fără să-mi pese
și traversez neregulamentar

nu salut pe nimeni
sunt străinul din fața ta
anul ăsta n-am să mai cânt de ziua mea
am auzit că nu e bine
am auzit că e mai bine să tac
și să mă gândesc
la sufletul meu ce nu încetează să semene
cu un arbore

nu mă crezi?
citește-l pe nichita stănescu.

undeva.departe

coae
sunt mega rupt
mă piș pe el de oraș
blocuri în aer
da, coae, genial
mă duc să scriu o poezie
teodor brumă
humă
ilinca doarme cu tine sub pernă
mă duc să mă piș în mare
un fel de revoltă-mpotriva peștilor
mă duc să-mi tai o aripă
mă duc să-mi tai o ceapă
și să plâng
pentru că nimic nu e ceea ce pare
ai înțeles ceva
n-ai înțeles nimic
o să fie bine n-o să fie bine
de-asta a sunat telefonul

numele meu nu e edith piaf

îmi crește părul
nu mă mai tund
nu trebuia să mă bag peste tine
ilinca

prietena mamei e simpatică
și șarpele fusese probabil la fel
cu eva
cred că mi-ar fi plăcut eva

despre adam nu știu ce să zic
te porți altfel pentru că am lăsat-o pe ea
să facă același lucru
niciun fel de aluzie

într-o zi mi-a adus o ciocolată
am fost fericit
nici nu știam cum o cheamă
nici nu știa c-am să te cunosc

găsim noi o baie
și mai încerci o dată
vrei
?

inc

te port cu mine așa cum elefantul
își poartă trompa
tumoare indispensabilă
atârând greu peste câmpurile cu flori
piesa de muzeu
duceți ceva nebunului la G6

descoperind valiza întredeschisă
așa început totul
piciorul greu călcând peste amintirile mele
mergând mai departe
nemaigăsind probabil
nimic

pentru că noi o iubim pe Dana Banu

plângem ca proștii într-un oraș atât de frumos
lacrimi curg din noi ca și cum doar asta am avea
înăuntru
umplem șapte opt nouă zece ligheane roșii
și lacrimile noastre sunt încă acolo
suntem niște copii de ce
nu băgați de seamă
nu cumpărăm și nu vindem nimic toamna asta
dar vă putem spune o poveste

un prichindel de opt-nouă ani a venit la noi într-o
dimineață cu frig
în timp ce
dar-ce-mai-contează
ne-a cerut niște bani
i-am spus cu glas blând
ba eu
ba tu
ba Dumnezeu însuși
că nici măcar noi nu avem destui
că am vrea să bem o cafea și ne mai trebuie
cinci-zeci-de-bani
iar el ne-a întins o monedă

ilinca tu să mă ierți
tu știi că eu spun mereu adevărul în poeme

tu știi ilinca cât te iubesc
și mă doare-n fund de toți aфонii ăștia care știu ce e poezia
mă doare-n fund de toate promoțiile și de toate ploile
și de toate casele părăsite
și mi-e dor de tine uneori
și să știi ca-n momentele-n care mi-e dor de tine
eu am nouă ani
tu ai
cinci
atât!

vedeți că stau pe timpul vostru din pauză

ne oprim pe fiecare stradă câte puțin
ne privesc teii ca pe niște copii ce n-ar știu nicicum să-ți
spună
câți ani au petrecut aici, pe pământ

ne despărțim pentru o vreme
mă îmbolnăvesc
plâng
lacrimile sunt toate ale mele
plâng cu dăruire
ca un actor conștiincios ce se spala pe mâini și înainte
și după reprezentație

îți aduci aminte că exist și apari exact
când încercau să mă învie cu un aparat
probabil electric
trezește-te lazăr, trezește-te

ai venit
te-ai așezat încet
și mi-ai spus trezește-te
cristi
trezește-te

despărțirile noastre seamănă cu un vas de croazieră
eșuat cine știe unde

să ne salveze cineva
suntem aici
sau mai bine rămâneți voi acolo
le-am spus

mâine facem 10 ani de când suntem cel-mai-aproape
de insulă

p.s.

te-ascund în poeziile mele
îmi pare că mă transform în lanul de secară a lui Salinger
știi ce se spune despre cartea asta?
cineva, un hoț mărunț pe ale cărui urme calca militărește
potera
ar fi vrut să se ascundă între foi
și-ar fi reușit

un călător profesionist îl purta doar două săptămâni
mai târziu
prin toată lumea
asta pe când pământul nu era încă o minge de fotbal

toți slujitorii așa-zisei dreptăți
îl căutau
îl somau în fiecare gaură de șarpe
mai târziu șerpii au părăsit lumea asta
întorcându-se la Dumnezeu

îi zărea pe toți din mâinile noului lui prieten
râdea uneori
nu tresărea nicicând la gândul
că l-ar putea vedea

dar
cum minunile la rândul lor seamănă

unei brichete pierdute furate poate
cum cărțile sunt făcute în grabă
câteva pagini se rupseră, iar protagonistul nostru
fu demascat

plânge și-acum din celula lui
de nu m-ar fi scăpat
eu am înghițit manuscrisul
și am căpătat somn lung
te așezi înăuntru oaselor - lapte cald, ca de femeie
să văd cine te-o mai scoate de acolo.

sub o pernă plină de fulgi

ce ciudat
din câte pagini am
pe-atâtea nu le recunosc
și totuși ele mă cunosc
mă salută mereu
și toată lumea mă ochește

nu mai știi cine ești
și ce mai cauți în lume/ pierde-te
lui dumnezeu nu-i mai pasă de tine/ilinca/nu mă (mai) citi
eu și obsesiile mele
eu și oboselile mele
eu nu dorm nopțile. căci nu mai suport traiul cu mine
însumi

am luat în greutate iar
banca a doua jar pe tălpi
salată, perne moi
de voi nu vreau să mai aud
nimic
de mine

cine știe
cine-mi va găsi
umerii ca o streășină sub care să te-așezi
te legi de mine ca un scâncet noduros

dar zi-mi
pe cine-aștepți

deficit

în lipsa ta cresc flori pe care nu le poți prinde într-o
singură mână
cascade curg înainte
înapoi
ca și cum despărțirile ar fi o născocire făurită de oameni
împotriva
oamenilor

ei încă te caută
am ajuns acasă, spune cel mai mare dintre copii
alungându-și pistruii de pe piele
dintr-o singură zvâcnitură

acasă soarele are grijă de piepturile noastre
ploile cad cumpătat
ogoarele nu ies din vorba tatălui
ușile sunt întotdeauna deschise larg

un pahar de tărie să prindem curaj
îl luăm cu noi în călătorie
ne ține strâns mâinile ca un dezertor în ziua morții
să nu mă lăsați, să nu cumva să mă lăsați

sorbim orașe printr-o pâlnie de aur
nimeni nu ne știe
pe nume

ferestrele de vizavi

ești așa frumoasă când scrii
într-o cameră închisă ermetic
și nimeni nu ne poate aduce
la lumină

patetismul
hainele de duminică
poeziile se lasă greu
ca o durere-n coastă
o servietă uitată la birou
pe când soarele
se purta altfel cu oamenii

închei cu gândul
ca în ziua-n care voi scrie cele mai urâte cuvinte
gata să murdărească în primul rând
preșul de la intrare
ai să-mi dai botinele jos spunând
eu înțeleg
intră, se răcește supa ta preferată.

Huet în patru capitole plus unu

#1

Pântecul

îți mai amintești când ți-am vorbit despre pântec
ce frumos trebuie să fie, ai spus tu
înăuntrul unei balene pașnice
ce ne vrea numaidecât binele
ce ne vrea numaidecât pe noi
să-i fim tovarăși
la bine
și la rău
la bucurii
și la neazuri
până când moartea o vă despărți de noi

dar nu pentru multă vreme
dar nu
pentru multă vreme
balenele se întorc mereu pe pământ
probabil vor acasă
le lipsesc ploile și oamenii ce-și zâmbesc
pur și simplu
deși se cunosc asemeni degetelor unei singure mâini

#2

Aproape de casă

ai întârziat

bagă-ți buzunarele înăuntru

brațele devin unul și totul are să revină la normal

pragurile se micșorează văzând cu ochii

chiar și-atunci când încurci cadourile

ușile, mâinile

o privești atât de frumos

acum am fi vrut să rămânem singuri

după asta am desenat un cerc perfect

acum poți să

acum

să mai încercăm o dată

#3

Când am fost să cumpărăm lapte

ca o familie adevărată

care-și cunoaște prioritățile

care se cunoaște pe sine

zâmbind

am coborât

spunându-ne
iată, am făcut-o și pe asta
acum putem să ne mai bucurăm puțin

#4
Plânsul

nu există
toate celelalte dispozitive cu care putem privi în larg
barca
vâslele
cele pe care numai tu le știi
cele pe care mi le-ai spus numai mie
ne privesc de vizavi
mulțumindu-ne
suntem în siguranță, ne spun
și noi suntem în siguranță

#5
Tot atunci

cel mai frumos sărut de pân-atunci s-a întâmplat tot acolo
rezemați
ochii balenei rușinându-se

întorcându-se cu spatele uneori
alteori privind prin crăpăturile posibile numai atunci
când degetele se desprind pentru-o clipă

sau chiar mai mult

ilinca, citește-mi un poem

altfel am să-ți scriu numele cu litera mică
până la sfârșitul zilelor
am să-i ameninț cu pistolul la tâmplă
să-ți scumpească țigările
să-nțească ploile
vânturile vor tăia mai ceva ca un măcelar
am să-ți fac viața
un coșmar

toți au demisionat în frunte cu primaru'
un nenorocit
copii cu palmele negre mâncând fructe pe ascuns
viața mea stă în mâinile tale
nu mă crezi/
am să-ți fac o mărturisire
la 11 septembrie tot eu am fost
/

acum e momentul pentru încă o criză de răs
cum numai tu știi
cum numai eu știu
pune mâna pe telefon
dacă intră robotu'
bagă-l în mă-sa
o să mă strige el
la un moment dat

privește cerul_jam cu ilinca

*privește cerul
mi-a șoptit și m-a tras în gang*

*cum e
ce vezi*

oameni mulți unii peste alții

*sunt și eu undeva acolo
îmbrăcat într-o rochie de-a ta*

*ești și tu
rasă în cap fără unghii*

*deși nu ne vedem niciodată
deși nu ne atingem decât rareori, din greșeală*

e suficient pentru astăzi

*tălpile lui dumnezeu - o iertare
ce abia mai încap în sandalele tocite*

*întru adevăr te rog
nu te supăra pe sufletul meu
ca văcarul pe vite*

*copilul ce-a cunoscut toate bolile
din slăbiciune
copilul ce-a iubit toate morile*

*din slăbiciune
copilul ce-a șoptit toate rugăciunile
cu teamă
în gândurile lui
încălcite ca un ghem de lână*

*în gândurile-oricui a trecut pe strada aceea
unde încă n-au venit oamenii*

*fără să-și dorească
fără
să știe
la ce număr să-și lase sacul cu oase*

*mântuirea e la o aruncătură de băț
încă puțin
și altcineva o să ajungă acolo înaintea ta*

*telefoanele sună neîntrerupt ca ploile,
răpăind în sufletul de cârpă
al mieilor*

*căci ei nu cunosc nimic din frământările
ciobanului*

*mântuirea e la o aruncătură de băț
încă puțin
să omorâm mielul singurul vinovat
încă puțin*

*încă puțin
încă puțin*

Blues-uri

I.

iubita mea ascultă blues
și e mai tare decât voi toți la un loc

salvează pescăruși și pui de balenă
oameni tineri de la înec

cântece neterminate
iubiri perfecte

eu pot mai bine decât Ovidiu, iar mie
n-are să-mi scrie nimeni nimic pe margine

obiecțiile nu sunt pentru unul ca mine
am bricheta mereu acolo să mă păzească

într-o bună dimineață se va strica
ea îmi va darui una nouă, gata-gata de orice război

poate ne vom căsători la un moment dat
cine știe

Solie

nu mai pot citi poezii
nu mă mai interesează inimile altora
nu mai pot să văd decât inimile noastre
înodându-se, desfăcându-se după bunul lor plac
jucându-se ca doi copii
ea cinci
el nouă ani
raiul a fost clădit cu mare grijă pentru doi
un singur om în plus ar fi rostogolit raiul
pe șarpe nu-l mai socotim

Nemuritorii

Iubim, iubim, ne naștem, iubim și-acolo
Trăim cât trăim, iubim și-acolo
Suntem aproape de a muri, iubim și-acolo
Murim, iubim până și atunci
Ne naștem, iubim, iubim
Și-așa mai departe
Pentru că altfel nu se poate
Pentru că, ajunși, neajunși, tot iubirea e pragul de sus,
Tot iubirea e pragul de jos.

Nu mai plânge, Marina
Nu mai iubi până te podidesc lacrimile
Noi știm că plângi, Marina
Știm și cortinele-astea afurisite nu ne mai pot ascunde
lacrimile
Rămâi acasă, Marina,
E martie și sufletul tău nu suportă o iarnă atât de
nenorocită
Rămâi acasă, nu e bine
Ceva nu e bine-n universul zilei de azi
Ceva nu e bine cu plânsul ăsta

Dumnezeule, accidentul fusese tocmai de ziua lui
Ascensorul ăla nu moare niciodată
Te găsisem undeva în zăpadă, că-n povestea aia cu păsări
care nu se mai văd

De la atât de mult alb căzut pe pământ
Mă iartă, mă iartă,
Nu există pact cu Arta adevărată
Nu există pact cu lacrimile fierbând
Tu, timp, oprește-te,
Că tare vreau să strâng mâna îngerului

Am băut, am băut mult
Acum să ne mărturisim
Zice, te iubesc
Zice, știi cât te iubesc
N-am să uit niciodată
Zice, mai e cineva aici, o femeie
Zice, să ne mărturisim, știi să te mărturisești?
Dumnezeu coboară o singură dată în casă Ta,
Iar dacă ai nenorocul, credinciosule, să-l socoți o nălucă,
Atât ți-a fost.
Atât și nimic mai mult decât atât.

Mă iartă...
Mă iartă...
Căci n-avem nimic în afara iertării
Căci n-avem nimic în afara sufletului iertat
Căci nu putem să cerșim toată viața
Cineva ne va alunga și n-o să mai putem ține piept vieții
Și nimeni n-o să fie acolo
Să ne oprească
Și nimeni...

Iubire într-un lan de nu-știu-ce

Toate iubirile se întâlnesc la un moment dat
Aș vrea să mă nasc în tine, ca într-un ou cald și rotund,
Să stau acolo și să veghez, să stau acolo și să mă gândesc
cum ar fi fost
Și să fie un cu totul alt anotimp

Între pământ și cer nu este nicio diferență
Între mare și mine s-a pus un junghi ce mă macină
Femeia de la bucătărie mă mestecă în fiecare zi câte puțin
Azi o mână, mâine cealaltă parte a corpului meu va striga
"Stop"

Și toate străzile, și toate pădurile, și toate lanurile de nu-
știu-ce
Vor sta la picioarele tale
Și toate anotimpurile vor fi unul
Apoi tu, cu mari greutateți, o să-ți deschizi ochii pentru
ultima dată.

Pentru ultima dată-ți spun, aici nu trebuie să fim o familie
Pentru ultima dată-ți spun, aici Dumnezeu nu poate
ajunge
Pentru ultima dată-ți spun, dă-mi, dracului, harta aia,
Da-mi busola care arată orice altceva în afară de nord.

Și stai cu mâinile întinse sus

Și nu vrea să te ia nimeni

Și stai într-un semicerc perfect
Și nu vrea să te cumpere nimeni

Și stai și nimeni nu te poate omori pentru asta.

Toate iubirile se întâlnesc la un moment dat
La un moment dat toate iubirile
La un moment dat

Apoi tu, cu mari greutateți, o să-ți deschizi ochii pentru
ultima dată.
Și toate străzile, și toate pădurile, și toate lanurile de nu-
știu-ce
Vor sta la picioarele tale
Și toate anotimpurile vor fi unul

Și stai cu mâinile întinse sus
Și nu vrea să te ia nimeni

Și stai într-un semicerc perfect
Și nu vrea să te cumpere nimeni

Și stai și nimeni nu te poate omori pentru asta.

Toate iubirile se întâlnesc la un moment dat
La un moment dat toate iubirile
La un moment dat

și totul e bine

azi învăț mersul pe vârfuri
mersul de mână
mersul într-un picior
mersul pe sârmă
ba nu
totul e bine

azi învăț adunarea atomilor într-un pumn
cord.
bum la puterea a patra
alergăm
pulsul se ridică în două picioare
își ia lumea-n cap
pleacă la Vatra Dornei

nu știu să mă port cu fetițele adevărate
mircea culege flori mici și galbene
mama pregătește micul dejun
maria învață despre cum se folosește evantaiul
azi nu mai bat clopotele
mintea îmi zboară undeva la Miercurea-Ciuc
și totul e bine

respir adânc
într-o cameră patru pe patru greșelile se fac mult mai greu
măsurăm un unghi de nouăzeci

și cinci de grade și totul
e bine

iubim și totul
e bine
ne e frică și totul
e bine

fetish

din loc în loc stai tu
unde va aproape de mijlocul camerei -turcește- și citești
azi soarele n-a venit și e totuși atât de multă lumină.
azi e primăvară, doar azi.

din loc în loc stai tu.
am să-ți dau să încălți șosete groase, cât mai groase
apoi am să-mi spun "nu,nu,nu"
apoi ai să treci la cealaltă pagină.

din loc în loc stai tu.
unde va în cartea asta găsisem un biscuite
îmi iubesc țara, îți iubesc mâinile,
îți iubesc părul apoi ai să treci la cealaltă pagină.

cărțile nu se mai fac așa cum se făceau pe vremuri
copacii sunt tăiați cu mult mai multă grijă
și în cantități
cât mai mici.

altfel o să ne întoarcem la tuburi
la zile de marți și de miercuri
o să-ncurcăm dosarele
o să încurcăm bunul mers al păsărilor spre neștiință.

Dar asta

mi-aș fi dorit un corp de femeie
un corp în care să stăm eu și tu
un corp de care să nu ne fie rușine
un corp, alt corp, care să nu ne amintească
de nimic
o voce, altă voce care să nu ne amintească
de nimic.

țin o mână de-asupra noastră.
ți o carte deasupra capetelor să nu ne plouă
undeva în pădure e o mică bisericuță, din lemn
aș vrea să stau acolo fără să simt vreo clipă că nu acolo
mi-e locul.
fără să am lucruri pentru care să-mi pară rău,
dar asta nu se poate
fără să am mâini pentru care să-mi pâă rău,
dar asta nu se poate
fără să am gânduri de care să-mi pâă rău,
dar asta nu se poate

Opt-și-încă-ceva

Cu burțile goale scriem ca ultimii nebuni de pe lumea asta
ce-a dispărut o dată cu șosetele-până-la-genunchi
Opt-și-încă-ceva
Cea mai urâtă beznă e aia-n care nu știi cine-ți ține mâinile
peste ochi și zice "**Ghici cine-i!**"
Dar peste ochii mei nu pune nimeni mâinile
Ordine de sus.
Întrebarea aia cu de-ce sau cu sensu-vieții
Fiecare cu muntele lui
S-o luăm pe scurtătură
Încă n-am aflat cine-mi toarnă somn în pahare
Încă n-am aflat cine oprește îngerii la poarta sufletului
meu și-i trimite-napoi
La porțile altor suflete.
Dă-mi vocală aia, e-ntre cărți.
Azi furăm tablouri cu zerouri multe pe rama de jos
Le facem praf și pulbere cât ai zice "*lovește*"
Cât ai zice obrazul-celălalt.
Nu-cred-că-mă-mai-poți-lovi-o-dată.
Dă-mi o țigare. Nu tu. Reggae-sau-altceva.
Cum e să nu găsești drumul spre casă.
Știi povestea aia cu copiii arși în cuptor și firimiturile de
pâine?
Și ce dacă?!

Ține-ți lacrimile înăuntru

Un început de pasăre
Un început de bob de mazăre
O călătorie pregătitoare pentru călătoria cu trenul
Vagonul următor
Sufletul următor
Cuvântul următor
Eu vin din țara clapelor de pian și stau aici o zi și
jumătate
Tu vii din țara viorilor nemărturisite și stai pe punctul de a
adormi..
Un început de lume, ziua a șaptea,
Să ne odihnim sufletele pe marginea poeziilor scrise pe
timp de ploaie
O călătorie
Vagonul
Eu vin din țara clapelor de pian
Tu din țara viorilor nemărturisite...

altpoemdesprefemeilecarescriu

Femeile scriu concomitent.
Diferența dintre femeia pe care o citesc și femeia pe care
Nu o citesc, e una de nuanță.
Trecut, prezent, viitor, sună ceasul, trezește-te,
Nu mai scrie cu-atâtea virgule.
Nu mai fuma.
Nu mai fura inima nimănui.
Nu mai pot trăi cu neputințele poeziilor mele.
Pe nimeni nu interesează încălzirea globală și coapsele
iubitelor lui Șerban.

Închei aici, la jumătate,
În speranța ca nimeni,
(Dar absolut nimeni,)
Să nu ia poemul ăsta ca pe ceva de viață
Și de moarte.
De bun în gospodărie.
De bun înainte de culcare.
De bun la telefon.
Dumnezeule!...nu vreau să supăr pe nimeni și totuși o fac.
Nu vreau să pun matematica înainte de toate.

T.V.

ursuleții polari se întâlnesc în fiecare seară, pe furiș,
discutând în folosul umanității.
vântul pune tot mai mult în pericol sufletele oamenilor
mici.

un profesor universitar -între noi fie vorba, foarte
simpatic-
și-a ucis iubita, și ea, foarte frumoasă, după ce aceasta i-a
lăsat

o scrisoare amplă despre relația lor și neajunsurile
universale.

mistic, lucid, ține o predică despre nevinovăție.
eu încerc a nu aluneca în groapa comună, deși pare-se,
cel puțin de această dată,
nimeni nu râvnește la șansele mele.

undeva în Munții Parâng, soarele ia prânzul liniștit,
gândindu-se la noi isprăvi pentru zilele următoare.

Cristian-Emanuel Opreș

Apărut: 2017